

De badge.

Cultuur in Utrecht. Ja, daar moet je bij een filmmaker mee aankomen. En dan durven te verwachten dat het over iets anders zal gaan dan het Nederlands Film Festival. Ha! Als ik dit schrijf ben ik net klaar met alle festiviteiten. ADAM, mijn tweede korte film, was geselecteerd voor het Nederlands film festival, waardoor ik los van de première vorige week, allerlei borrels, feestjes en netwerk bijeenkomsten mocht bijwonen.

Mijn smoking hangt inmiddels weer aan zijn hanger. Klaar voor de stomerij, na een rookvrije avond drinken met filmmakers in de Utrechtse schouwburg. Goedbeschouwd was het mijn laatste avond netwerken van de week. Dat is net werken, maar dan in je kloffie met een plastic badge op je borst. Die plastic badge: een priemend, mooi glad ding dat je wordt toegezonden als je film geselecteerd is. Een stukje plastic trots dus, dat ook ondergetekende de afgelopen week *casual* om zijn bezuigzonde nek hing. Niet tijdens het filmbal natuurlijk, maar wel tijdens de rest van de week, En daar moest ik wel even aan wennen, die badge.

Ik durfde hem eerst namelijk niet om te hangen – ik vind het een beetje *overdriven*, rondlopen met zo'n pas. Maar wanneer sta ik hier weer, vroeg ik me toen ineens af. En *waarom* sta ik hier ook alweer? Zou ik dan niet toch maar ook even gewoon prominent gaan doen? Dus ik hang die pas om. Vanaf de tweede dag van het festival, waren mijn badge en ik onafscheidelijk. Toegegeven, pas vanaf Neude. Over straat doe ik hem niet om, dat zou ongepast zijn. Externe eer...

Hoe dan ook, in het festival paviljoen sta ik vervolgens te babbelen met deze of gene. *Casual* drop ik de naam van mijn film en mijn volgende project. *Te casual*, uiteraard, en de schaamteloze zelfpromotie valt op als... als... schaamteloze zelf promotie eigenlijk. Ondertussen kijk ik al even *casual* naar ergens boven mijn gulp en onder mijn boord.

Een stukje maagdelijke wittigheid straalt mij toe. En mijn gesprekspartner ook natuurlijk. Fuck. Er staat "gast" op mijn pasje- dan zul je dat zien ook. In een sluwe beweging aai ik langs mijn borst. Hatsa, de pas is omgedraaid. De badge hangt weer recht, met mijn gezicht naar voren. En, meer nog: mijn gesprekspartner heeft niks gemerkt van mijn promohandbeweging! Yes. We wisselen kaartjes uit en zeggen gedag.

Ik wandel door het paviljoen. Ik zie overal badges.

Alle mensen hebben hun badge te allen tijde schitterend pronkend tussen d'n borsten hangen. Ik kijk weer naar mijn badge. En ja hoor, weer dat smerige maagdelijke wit. Misschien moet ik een klein gewichtje eronder hangen, denk ik. Een loodje aan een visdraadje. Of een stukje klittenband... Plakband...

Plakband! Dat werk onzichtbaar het beste denk ik. Ik pak mijn telefoon en bel mijn producent.

"Ed, het jeukt weer. Zullen we een nieuwe film gaan maken? (...) Top, spreek ik je volgende week." Zo. Of het wat wordt, mijn volgende korte film, weet ik niet. Maar volgend jaar hebben Ed en ik onze badges ten alle tijde goed hangen.